

INTERVIUL SAPTAMÂNII

Interviul săptămânal de astăzi s-a născut în condiții speciale. Ideea de a-l scrie s-a infiripat în timpul unei convorbiri fără scop precis. Interlocutorul reporterului a fost un spectator de pe Wembley la recenta finală a Cupei Angliei, Sunderland — Leeds United. Povestea a fost atât de captivantă, încât reporterul n-a mai stat pe gânduri. Aș menționa între altele că „SPECTATORUL DE PE WEMBLEY” este una și aceeași persoană cu foarte tânărul spectator de la galeria stadionului A.N.E.F., care aplauda, în anul 1933, victoriile echipei României în Balcaniada lui 13-0. „SPECTATORUL DE PE WEMBLEY” este una și aceeași persoană cu mai puțin tânărul spectator profesionist de la mesele presei stadioanelor San Siro, Centomila, Azteca sau Maracana ultimelor două decenii.

„Spectatorul de pe Wembley” este cronicarul de fotbal, acum redactorul șef al ziarului „Sportul”, Aurel C. Neagu.

UN SPECTATOR PE WEMBLEY

ză faptul că Sunderland, înainte de a fi cistigat Cupa Angliei, a eliminat pe Arsenal în semifinală și pe Manchester City în turul V. Trecind în tabăra cealaltă, adică la Leeds United, cistigătoare Cupei de anul trecut, nu e lipsit de interes — pentru a ilustra echilibrul valoric al fotbalului englez — faptul că în acest an, în turul III, marele Leeds a avut nevoie de 300 de minute de joc, adică de două rejucări, pentru a elimina pe Norwich City.

— Mi-ai vorbit despre atmosferă. Mi-ai vorbit despre valoarea tehnică a jocului. Care ar fi cea mai puternică impresie în urma acestei finale?

— Cred că ar trebui să amintesc momentul final al... finalei. În timp ce Sunderland făcea turul de onoare al stadionului, Leeds United păreașă terenul, cu capetele plecate. În acele momente, întregul stadion Wembley i-a uitat o clipă pe învingători și a izbucnit în urale la adresa învingătorilor. Am privit uimit tribuna. Fularele alb-albastre

fluturau, la fel ca și cele albe-roșii, în cinstea învingătorilor. Am avut certitudinea, în acel moment, că aceasta este adevărata forță a fotbalului englez. Apoi... întregul stadion a început să cante din nou. Am distins în vârcarmul general versurile cîntecului intonat de suporterii lui Sunderland, versuri tipărite pe programul oficial al finalei. Aceste versuri cîntau speranța că Sunderland va fi curînd în prima Ligă a campionatului englez... Am părăsit stadionul copleșit de emoții. Am așteptat ca suvoitul Wembley-ului să pornească spre centrul Londrei... Am luat metroul. Am ajuns în piața Trafalgar după aproximativ o oră de la fluierul final al arbitrilor Burns. În Trafalgar Square, băieții vinzători de ziare erau lu-ați cu asalt. Londonezii absenți la marea finală smulgeau din minile lor ziarele cu cronica completă a finalei, însoțită de fotografii. Este și acesta un record de presă!

— A fost într-adevăr, o mare finală.

— Da. A fost. Mă gîndesc că și noi am putea face mult mai mult pentru ca finala Cupei României să fie mult mai mult decît este, adică o competiție în umbra campionatului. Cred că este momentul să revitalizăm Cupa noastră. E adevărat, finala „Cupei României” nu a implinit 100 de ani, ca aceea a Angliei, dar avem și noi cîteva decenii, de pe vremea Ripensiei, a Venusului și a Rapidului. E nevoie de puțină strădanie, pentru a face din finala Cupei României o competiție care să atragă tot atât de mult ca și campionatul. Eforturile conjugate ale federației, cluburilor noastre și — de ce nu, — ale presei, radioului și televiziunii ar putea transforma finala „Cupei României” într-o mare sărbătoare a fotbalului nostru. Să facem și noi în așa fel încît marea tribună a stadionului „23 August” să cînte în cinstea finalilor, chiar dacă pe gazonul verde se află două echipe din afara Capitalei, așa cum s-a întimplat să fie anul acesta, la Londra...

Ioan CHIRILA

FINALA „CUPEI ANGLIEI” — ADEVĂRATĂ SĂRBĂTOARE A FOTBALULUI

— Ce reprezintă, în fond, Cupa Angliei?
— Aș răspunde printr-o comparație... În anul 1966 am văzut în Londra, tot pe Wembley, finala Campionatului Mondial: Anglia — R. F. Germania. După acel meci de neuitat, am avut impresia că am participat la cel mai mare eveniment fotbalistic posibil. Era, dacă vrei, un summum în materie. În drum spre centrul Londrei, stînd de vorbă cu un ziarist englez, i-am împărtășit această impresie. Și atunci, ziaristul englez a răspuns, cu clasică inflexibilitate a vocii insularilor: „La noi, în Anglia, există un asemenea summum în fiecare an, în prima sîmbătă de mai. Este vorba de finala Cupei Angliei”. Astăzi, după ce am văzut recenta finală Sunderland — Leeds United, mi-am dat seama că englezul n-a exagerat cu nimic.

— Ce are deosebit această finală a Cupei Angliei?

— Aș spune că totul este deosebit pentru un spectator continental. Ediția din acest an a avut în plus două elemente de culoare: se confruntau echipe din ligi diferite, la distanțe valorice teoretic foarte mari, iar în al doilea rînd, finala se disputa pe un stadion care implinise, cu 10 zile în urmă, vîrsta de 50 de ani.

— În ce a constat grandiozitatea acestei finale?

— Aș răspunde englezeste. În timp ce la finala pomenită a Campionatului Mondial din 1966 s-a mai găsit cîte un bilet în plus cu o oră înainte de meci, sîmbătă 6 mai, la Londra, se împlineau trei zile de cînd orice tranzație de bilete, fie și la negru, nu mai era posibilă. De altfel, este cazul să amintesc că A.I.P.S.-ul a trebuit să depună eforturi cu totul speciale pentru a procura cele 100 de bilete rezervate ziariștilor prezenți la Congresul mondial al presei sportive desfășurat în acele zile, la Londra.

De altfel, trebuie să spun că această finală a bătut recordul încasărilor pe Wembley: 233.000 de lire, aproape 600.000 de dolari.

— Cum, arată tribuna finală?

— Tribuna cîntă, cu multe ore înainte de începerea jocului. De o parte sînt grupați cei 30.000 de suporterii veniți de la Sunderland, toți fluturîndu-și fularele alb-roșii. De cealaltă parte sînt cei 30.000 de suporterii ai lui Leeds United, toți fluturîndu-și fularele alb-albastre. Ceilalți 40.000 sînt londonezi, deși nu este exclusă și prezența spectatorilor din alte orașe.

— Ce se întîmplă în aceste ore premegătoare fluierului de start?

— Spectacolul e grandios. El durează tot 90 de minute. Muzica domină totul. Fanfarele combinate ale gîrzilor scoțieni și galezi de la Buckingham Palace susțin un program realmente înăl-

După 36 de ani, Sunderland recucerește Cupa, prin acest gol al lui Porterfield

țător. Asta durează o jumătate de oră. Apoi se dispută două probe atletice — 800 metri plat și 3.000 metri obstacole. Urmează, timp de 10 minute, parada majoritelor, un grup de 60 de fete care „desenează” superb pe gazonul Wembley-ului. La ora 14.00, cînd tensiunea așteptării crește — mai sînt 20 de minute pînă la fluierul de începere — apare un binecunoscut cîntăreț englez, Frankie Vaughan, care, în mijlocul stadionului, ia microfonul, și, acompaniat fiind de fanfare, cîntă pentru cei 100.000 de spectatori tradiționalul imn al finalei Cupei, „Abide with Me”, „Cîntați cu mine”. În acest moment e greu să-ți stăpînești emoția, deoarece îți dai seama foarte bine, și în acest mod, că finala Cupei Angliei este un adevărat imn închinat fotbalului.

Cu cinci minute înainte de începerea meciului, coboară pe gazon, cu o punctualitate tipic britanică, ducele de Kent, președintele lui Football Association. Îi sînt prezentate echipele, de către cei doi căpitani, Willy Bremner de la Leeds și Robert Kerr de la Sunderland.

— Ce se poate spune despre nivelul tehnic al acestei finale?

— În primul rînd, aș spune că n-a existat nici o diferență de valoare între marea Leeds și micul Sunderland. În partea a doua a meciului, Sunderland a forțat mai mult decît Leeds. Jocul a fost foarte aspru, dar de o corectitudine desăvîrșită. Nu am văzut nici o lovitură intenționată. Arbitrul a lăsat jocul să curgă... Minutele s-au scurs foarte repede. Meciul a fost atât de captivant, încît, te rog să mă crezi, atenția nu s-a mai îndreptat spre execuția tehnică, ea fiind o condiție sine qua non a disputei. Am remarcat că englezii nu mai divinizează pasa lungă, fiind tot mai atrași de jocul combinativ. În materie de așezare, aș spune că așa ceva nu prea există. În schimb, am remarcat o extraordinară anticipare a fazei de joc, de către toți jucătorii de

● După război, patru cluburi engleze din Liga a doua au reușit să joace finala Cupei Angliei: Burnley (1947), Leicester City (1949), Preston (1954) și Sunderland. Doar Sunderland a cucerit, în cele din urmă, victoria finală.

● Sunderland este unul dintre cele mai vechi cluburi din Anglia. A luat ființă în anul 1879. În palmaresul său figurează șase titluri de campioană a Angliei (1892, 1893, 1895, 1902, 1913, 1936) și două Cupe (1937 și 1973).

● În jocurile actualei ediții, Leeds a folosit 17 jucători, în timp ce Sunderland a utilizat 15. Golgeterul lui Leeds în actuala ediție au fost Clarke și Lorrimer. Pentru Sunderland, cele mai multe goluri au fost înscrise de Watson și Hughes.

● Iată rezultatele celor două echipe finaliste:
Turul trei: Sunderland — Notts County 1-1, 2-0;
turul patru: 1-1 și 3-1 cu Reading; turul cinci: 2-2 și 3-2 cu Manchester City; turul șase: 2-0 cu Luton Town; semifinale: 2-1 cu Arsenal.

Turul trei: Leeds United — Norwich City 1-1, 1-1, 5-0; turul patru: 2-1 cu Plymouth Argyle; turul cinci: 2-0 cu West Bromwich; turul șase: 1-0 cu Derby County; semifinale: 1-0 cu Wolverhampton Wanderers.

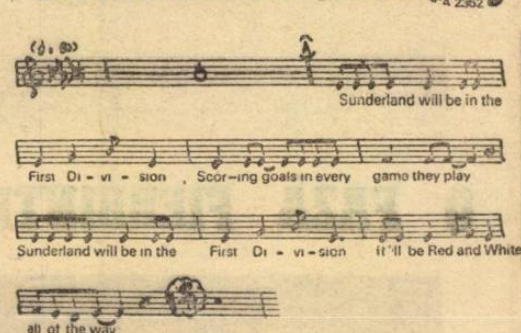
● Canalul I al B.B.C.-ului a început să transmită reportajul televizat al finalei la orele... 11.15. Acest record de șase ore a fost doborât de Londra ITV, care a reușit să transmită de la orele 10.15.

pe teren. Se creează impresia că toți sînt faza indiferent de locul în care s-ar afla. Admirînd acest efort de gîndire colectivă, și mai ales acest efort de voință colectivă, mi-am dat seama că el lîngsește cel mai mult pe terenurile noastre. Pe Wembley am avut certitudinea că toți jucătorii sînt obsedați la tot pasul de traectoriile ulterioare ale mingii.

— Cum explicați acest joc la cel mai înalt nivel, din partea unei echipe clasate în a doua jumătate a Ligii a II-a?

— Mai întîi, să lămurim ce înseamnă Liga a II-a engleză. Privindu-i pe jucătorii de la Sunderland, îți dai seama că cel puțin cinci dintre ei — să zicem, la întîmplare, Kerr, Guthrie, Bill Hughes, Montgomery sau Watson — pot juca oricînd, în orice echipă europeană de mare renume. Cred că nu e lipsită de interes informația că David Watson a fost achiziționat în anul 1970, pentru frumoasa sumă de 100.000 de lire. Mulți alți jucători sînt de ordinul... zecilor de mii. În aceste condiții, nu este o mare surprî-

„Sunderland All The Way”

Marșul de astăzi al lui Sunderland, care cîntă speranțele de revenire în prima ligă...

Sunderland, la prima sa victorie în Cupa Angliei. Această imagine înfățișează momentul triumfului în anul 1937

